

[Pernille Sams]

strerede virksomheder. Det bedste, der kunne blive flertal for set ud fra vores udgangspunkt, var det indgåede forlig. Det virker positivt både for mobiliteten, vore boligers standard og for beskæftigelsen i håndværksfagene, samtidig med at mindre omfattende, men nok så betydningsfulde emner såsom indførelse af forhåndsgodkendelse af huslejeniveauet ved forbedringsarbejder m.v. er med.

Ét er så det konkrete forligs indhold. Hvad der er langt mere vigtigt for det meget trængte boligmarked, er troen på fremtiden og politisk stabilitet. Man binder sig ikke frivilligt til 30-årige gældsforpligtelser på en ejerbolig, uden at man tror på fremtiden. Den generelle tendens i samfundet, éns egne forventninger med hensyn til arbejde m.v. er helt afgørende, men lige så vigtig er troen på den politiske fremtid for ejerboligen. Man køber ikke bolig, uden at man har tillid til, at boligudgifterne ikke lige pludselig uforudset vokser én over hovedet på grund af ændrede beskatningsforhold. Usikkerhed om ejerboligens fremtidige skatteforhold kan ødelægge boligmarkedet så let som ingenting. Derfor er det helt afgørende for ejerboligmarkedet, at et bredt flertal i Folketinget klart og utvetydigt signalerer, at man respekterer, at mennesker i ejerbolig har krav på samme tryghed i de politiske vilkår omkring boligen, som lejere har og traditionelt har haft, og at vi ønsker ro og stabilitet på boligmarkedet.

I forlængelse af dette opfatter vi det som et særdeles vigtigt signal, når regeringen så klart ved flere lejligheder og nu senest i dag ved skatteministeren har præciseret, at den står fast på, at rentefradragets værdi ikke må udhules, hverken for nuværende eller for kommende boligejere. Specielt i vort nuværende lavinflations-samfund er det signal af helt afgørende betydning. Det betyder også, at vi afviser Socialdemokratiets tanke om bruttobeskatning, som i praksis vil betyde, at man ikke har rentefradragsret i en stor del af indkomsten, således at rentefradragets værdi vil blive mindre, uden at skatten, som den enkelte familie reelt skal betale, er nedsat. Indførelse af bruttoskat vil slå bunden helt ud af ejendomsmarkedet, og det vil virke endog meget hårdt, dels fordi mange familier endnu ikke har overvundet de store omlægninger, de seneste store skatteomlægninger kombineret med den lave inflation, dels fordi boligmarkedet generelt endnu er meget trængt,

således at selv små ændringer kan få store følger.

Boligmarkedet har endnu ikke overvundet chokket i forbindelse med overgangen til lavinflation samtidig med skattereformen i 1986. Vi oplever stadig alt for mange tvangsauktioner, selv om tallet er faldende, og der står alt for mange huse tomme, selv om udviklingen i salget i de seneste måneder er gået klart den rigtige vej, bl.a. takket være de midlertidige boligpakker.

Det er ikke alle boligejere, der har det hårdt; tværtimod sidder mange, der oplevede den socialdemokratiske højinflations i 1960'erne, vældig godt i det, men specielt de mange yngre familier, der har købt bolig inden for de seneste 10 år, og inden boligmarkedet indrettede sig på de nye præmisser, er generelt utrolig hårdt spændt for økonomisk. Derfor er der ikke plads til nogen form for politisk slingrekurs nu. Det, der er behov for, er ro og stabilitet, således at trygheden omkring ejerboligen kan genskabes.

Det er det udgangspunkt, der har været afgørende for os i forhandlingerne om det netop indgåede forlig, og det udgangspunkt vil vi arbejde videre ud fra til efteråret, hvor vi forhåbentlig kan komme videre med de langsigtede mål i fase 2 af forliget ud fra ønsket om tryghed og stabilitet for alle boligtagere, ejere såvel som lejere.

Jeg skal tilføje, at vi vil stemme imod Fremskridtspartiets dagsordensforslag. På den måde, som Fremskridtspartiet har formuleret dagsordenen, har vi ikke andre muligheder. Visse elementer ville være i strid med forliget, hvis vi stemte for dem, andre elementer er vi direkte imod, f.eks. genindførelse af annuitetslånene; mikslånene er efter vores opfattelse en vældig gode låneform i et lavinflations-samfund.

Men egentlig har vi sympati for flere af dagsordenens øvrige elementer. Flere af dem vil vi gerne være med til at arbejde for skal kunne gennemføres, men det er jo desværre ikke så let, som det ser ud med denne dagsorden. Der er flere helt konkrete problemer, og det værste er økonomien i forslagene. Fremskridtspartiet har her fremsat ønske om forslag, der koster mange milliarder kroner, uden så meget som at antyde, hvor man vil tage pengene fra.

Vil Fremskridtspartiet overhovedet være med til at spare disse mange penge et andet